

Otfried Preussler
Moje knížka
o Krakonošovi

OTFRIED PREUSSLER
MOJE KNÍŽKA O KRAKONOŠOVI

Otfried Preussler

Mein Räuberzahlbuch

Illustrated by Herbert Holzing

copyright © 1992 by Thienemann in Thienemann-Esslinger
Verlag GmbH, Stuttgart
translation © Josef Beran, 2015

ISBN 978-80-7511-219-4

ISBN 978-80-7511-220-0 (e-pub)

ISBN 978-80-7511-221-7 (pdf)

OTFRIED PREUSSLER
MOJE KNÍŽKA O KRAKONOŠOVI

*Dva tucty příběhů
o pánu Krkonošovi
a tři k tomu*

PŘÍBĚH NA ZAČÁTEK

V KRAKONOŠOVĚ ŘÍŠI

BYLO TO jednoho krásného letního dne, prázdniny zrovna začínaly. Onomu chlapci bylo tehdy právě osm a směl poprvé doprovázet tatínka do Krkonoš. Z Liberce jeli vlakem až na poslední stanici na česko-slezské hranici. Obilí v údolích ještě stálo, seno už bylo svezeno. V selských zahrádkách zářily růže a karafiáty, divizny a stračky, oměje šalamounky, měsíčky a koule z barevného skla.

Z Harrachova šli do hor pěšky, bok po boku stoupali vysokým lesem vzhůru. Aniž by chtěl, musel chlapec myslet na Krakonoše. Už o pánu Krkonoš leccos četl a mnoho slyšel.

„A je Krakonoš doopravdy?“ vyzvídal. „A je to pravda, že se rozzlobí, když ho někdo volá jménem?“

„Nemá to vůbec rád, a zvláště když na něho někdo pokřikuje bez úcty – či jeho posměšnou přezdívkou Rýbrcoul,“ odpověděl otec. „V horách by se neměla říkat moc nahlas, nejlépe vůbec ne.“

„A – jak se tedy správně jmenuje?“

„Na to jsou různé názory. Staré knihy tvrdí, že se jmenuje ‚Dominus Johannes‘. To je latinsky, od mnichů. Ale jeho pravé jméno to také není. To asi zůstane tajemstvím – stejně jako jeho původ, kde bydlí a jak skutečně vypadá.“

Po dvou hodinách počal les řádnout, blížili se k jeho horní hranici. Jen několik zakrslých smrčků vroubilo ještě cestu. Byly sukovité a pokřivené, s vrcholky rozčuchanými větrem. Brzy opustili stíny stromů nadobro a před nimi se rozevřelo volné prostranství.

Zde nahoře bylo větrno, přes horské louky se proháněl vítr. Tu a tam se v nízké trávě šedalo pár balvanů. Někde se ukázala prohlubeň zarostlá klečí. Jinde šindelová střecha některé boudy, jak se v Krkonoších říká chalupám horských sedláků.

„Krakonošova říše!“ Tatínek udělal rukou veliký oblouk.

Z horského hřebenu se jim otevřel nádherný výhled na všechny strany. Nedaleko stála bouda u Sněžných jam, se svojí větry ošlehanou věží. Za nimi bylo vidět Dívčí kameny, Vysoké kolo – a v modravé dálce Sněžka. Stačilo pohlédnout doprava a viděli daleko do Čech a nalevo zas do Slezska.

„To je dnes krásný den!“ zvolal chlapec s nadšením. Opravdu, nejčistší modř nebe se klenula do závratné výše. Až na nepatrný mráček v dálce.

Po cestě ze slezské strany se blížil hlučný houf mladých lidí, oblečených po městsku, v nejlepší náladě. Mladí panové mávali slamáky, slunečníky mladých dam vesele svítily pestrými barvami, hezky to celé vypadalo.

Jeden z mladých mužů, ve žluté vestě, kolem krku pestrý šátek, vylezl na balvan u cesty. Za hlasitého pokřiku a smíchu pozvedl svoji hůlku jako kapelník. Dal znamení a ti rozpustilí mladí lidé začali sborově křičet, až se to po horách rozléhalo:

„Krakonoši! Krakonoši!

Proč se skrýváš?

Čekají tě smělí hoši!“

Ten pošetilý veršík jim zřejmě dělal ohromnou radost. Nemohli se ho nabažít a vykřikovali ho stále znovu; nejméně tucetkrát ho zopakovali:

„Krakonoši! Krakonoši!

Proč se skrýváš?

Čekají tě smělí hoši!“

„Pojď, jdeme dál!“ naléhal otec, napůl žertem, napůl vážně. „Jestli má Krakonoš špatnou náladu, tak něco zažij!“ Ukázal na nevinný obláček na obzoru. „Kdo ví, co se z toho ještě může vyklubat. Tady to jde kolikrát ráz na ráz...“

A skutečně! – netrvalo ani čtvrthodinku a nebe se zatemnilo. Kde byl předtím obláček, šlehal z hrozivé stěny mraků první blesky, pak se zvedl vír a opíral se v divých nárazech do travnatých srázů s klečí.

„Honem k támhletěm skalám!“ volal otec. „Pod ty se schováme!“

Právě včas jsme dorazili ke skalám a zalezli pod převislý kámen. Kolem už šlehal déšť a zuřila bouře. A blýskalo se, hřmělo bez přestání!

Takovou bouří chlapec ještě nezažil. Štěstí, že tu byli v bezpečí!

A co ta slezská společnost, ti bujní mladí lidé? „Ach, Krakonoši!“ myslil si chlapec. „Pro dnešek toho můžeš nechat, jsou dost potrestáni!“

Zdálo se, že Krakonoš je stejného mínění s chlapcem. Ještě jeden oslnivý blesk a mocné zahřmění – a náhle se rozhostil klid. Za několik okamžiků už zas svítilo slunce na horské klečové louky, z nichž stoupala pára.

„To bylo tedy štěstí, že nás bouře nezastihla na volném prostranství,“ řekl tatínek. S ulehčením jsme vylezli zpod převisu a rozhlédli se.

Měštští výletníci se blížili se svěšenými hlavami. Slaměné klobouky mladých pánů deštěm zplihly, mladé dámy měly své slunečníky sklaplé. Vypadali ve svých promočených letních šatech jak zmoklé slepice. Všem ještě čišela z tváře hrůza, jedna dívka plakala.

„No, hlavně že jste celí!“ těšil je tatínek. „Dejte se tou cestou nalevo, a za chvíli jste u nejbližší boudy. Tam vám jistě půjčí vlněné deky a nalijí horký čaj. A ještě něco, mladé panstvo – vezměte si z dnešního zážitku ponaučení: Podruhé pána hor neškádlete!“

Sotva to dořekl, v dálce ještě jednou zahřmělo. A ten bouřkový mrak, který se stáhl k východu, za Sněžku, měl najednou tvar obrovského černého muže s vysokým kloboukem a vlajícím dlouhým plnovousem – ale jen na prchavý okamžik.

Těch pár chvil mi stačilo, abych porozuměl, co nám tím chtěl pán Krakonoš naznačit: Ještě žije, ještě vládne, ten starý pohan, ve své říši na hranici mezi Čechami a Slezskem, veliký a plný sil, jako odpradávná.

PRVNÍ TUCET

NA TŘI ROKY BEZ ÚROKŮ

JAK UŽ JE TO DÁVNO, kdy jsme, otec a já, zalezli pod skalní převis a ukryli se tam před Krakonošovými hromy a blesky. Během dalšího života jsem měl s pánem Krkonoš co do činění ještě dvakrát – ale o tom později. Od nepaměti měl pověst vládce přísného. Kdo se v jeho říši chová bezohledně nebo se mu dokonce osobně vysmívá, musí počítat s tím, že ho stihne trest. Poctivému a ohleduplnému člověku ale odpustí, i když neopatrně vezme jeho jméno nadarmo, což si jinak nerad nechává líbit. O tom lze vyprávět mnohý příběh.

Horský sedlák Krause ze statečku na dolním konci Rokytna, zvaný krátce Dolní Krause, byl potivý a pracovitý člověk. Neméně poctivá a pracovitá byla také jeho žena Líza. Je však všeobecně známo, že štěstí a neštěstí jsou sourozenci, ale slepí. To museli zakusit i Dolní Krausovi.

Dva roky po sobě jim krupobití zničilo obilí, řepa a brambory zmrzly, kozy jim zašly, potom i slepice, kohout nejdřív. Dokonce i jablka a hrušky spadaly předčasně z větví. Pak už netrvalo dlouho, než se svými třemi dětmi vydali poslední halěr. To samo by už stačilo, ale nejhorší měli ještě před sebou!

Jejich nejmladší, Toník, jednoho dne znenadání tak těžce onemocněl, že se i doktor skoro vzdal naděje – doufal už jenom v určitý lék, jaký se u lékárníka v Rokytnici nepořídí pod deset, dvanáct tolarů.

Dolní Krause se podívá na svoji Lízu, Líza na něj. Kde vzít dvanáct tolarů? Punčocha je prázdná, poslední groš na zlé časy pryč... Ale co ten bohatý bratranec, na druhé straně ve Slezsku? Bratranec Ambrož Kretschmer, obchodník v Jehnátkově.

Příštího jitra, ještě před svítáním než padla rosa, Krause vyrazil.

V Jehňátkově prosí bohatého bratrance úpěnlivě o pomoc, chce si říci o deset, dvanáct tolarů na lék. Brantrance Kretschmera to, jak se zdá, vůbec nedojímá. Ani na druhou, třetí prosbu nereaguje. „Můj soucit má,“ povídá se stisknutými rty. „Ale moje peníze, Krause, na ty může zapomenout!“

Se svěšenou hlavou se dal Krause na zpáteční cestu, přes hory k domovu. Kde jen vzít tolik peněz na lék? Nedaleko Vysokého kola se na chvilku zastavil, aby trochu vydechl. Přes holé travnaté svahy váł vítr. Nebe nad horami bylo jasné a modré, svět by nemohl být krásnější – ne-být malý Toník nemocný a kdyby mu bylo pomoci. Teď už mohl pomoci jenom milý Bůh. Anebo Krakonoš?

„Teď nebo nikdy!“ myslel si Dolní Krause, a pak zavolal z plného hrdla směrem ke Sněžce: „Krakonoši!“ Krakonoši! Jestli mě slyšíš, pomoz nám!“

Kolem dokola dál vládlo ticho. Zavolal pána hor podruhé, potřetí. Pro jistotu i jeho jiným jménem, Rýbrcoul, které ten pán neměl už vůbec rád. Pro Toníka se toho odvážil. Ale všechno marné. Žádný náhlý náraz větru, žádný hrom. Jenom z dálky křik nějakého dravce – a krákání horských kavek ve vzduchu. „Nojo,“ pomyslel si Krause smutně. „Ani se tomu nemohu divit...“

Už chtěl jít dál, tu ale zaslechl kroky – a jak se ohlédl, řape si to k němu stařík, nůši na zádech, malý a vysušený, obličej jako kůra stromu. Podle všeho jeden z těch sběračů kořínků a bylinek, které člověk v horách tu a tam potká.

„Co je to tu za řvaní?“ stařík byl podle všeho podrážděný. Jeho pohled zpod nazrzlého obočí pronikal Dolnímu Krausemu až do morku kostí. „Na něco se tě ptám, ne?“

Stařík Krauseho předešel s odpovědí. „Tebe znám, Krause. A vím, že potřebuješ deset, dvanáct tolarů. A taky vím, nač. Ale abychom ukovali hřebíky i s hlavičkami – půjčím ti rovnou sto. Na tři roky bez úroků.“

Dolní Krause nevěděl, jestli mu dobře slouží uši, překvapením ze sebe nedostal ani slovo.

„Nečum na mě jako vůl, když hřmí!“ Stařík sundal u nejbližšího travnatého hrbolu nůši. „Vyplatím ti peníze a taky si nacpu fajfku.“

Krause čekal, že v nůši uvidí bylinky a kořínky. Teď se ale ukázalo, že je plná zlatých a stříbrných mincí, perel a drahokamů, kožený pytlík ležel navrchu. Dolní Krause by byl mohl snadno leccos z těch pokladů strčit nepozorovaně do kapsy. Stařík se zcela zaměstnával svojí fajfkou, trvalo drahnou chvíli, než se zas obrátil k sedláčkovi a zeptal se: „Tak už to bude?“

Ano, řekl Krause, vzal si z nůše sto tolarů, jestli se pán chce přesvědčit. „Jako bych nevěděl, jak vypadá sto tolarů!“ vyjel na něj stařík. „A ještě něco?“

Ano, povídá Krause. Prosí ještě o dlužní úpis, jinak by půjčku takové spousty peněz nemohl přijmout.

„No dobře.“ Stařík se rozmáchl do vzduchu a v ruce se mu objevil popsaný kus papíru. Podržel ho Krausemu před nose: „Je to tak správně? – Jedno sto tolarů bez úroků půjčeno, splatné ode dneška za tři roky. Tady nahoře, pod Vysokým kolem.“

Vytrhl si brko z klobouku, na špičce visela ještě kapka inkoustu. Krause napsal na úpis velikými, zřetelnými písmeny své jméno. Ten druhý zamával papírem ve vzduchu; a když byl dopis suchý, složil jej a zastrčil do kapsy kabátu.

„No tak ti tedy, Krause, přeju mnoho štěstí. Nejvyšší čas, aby se to s tebou a s tvou rodinou obrátilo zas k lepšímu. – Jo, a ještě něco!“ Hrabal v kapsách a vytáhl zvláště tvarovaný kořen. „Ten strčíš nemocnému Toníčkovi pod polštář, hned jak přijdeš domů, to mu pomůže.“

Dolní Krause z Rokytna chtěl staříkovi poděkovat. Ten ale naložil nůši na záda, pokynul mu a šel svojí cestou, směrem ke Sněžce. Ale místo aby se při tom zmenšoval, byl každým krokem větší a větší; a také se při tom odchodu stále jakoby rozplýval, až za chvíli úplně zmizel.

Copak se to Krausemu za bílého dne jenom zdálo? Byl by na to mohl přísahat, nebyť toho váčku peněz – a toho kořene. Jako na křídlech spěchal k domovu, nehleděl na kořeny, na kameny, na výmoly, jako by ani nemohl zakopnout a upadnout. Od setkání s tím staříkem cítil hluboko v srdci, že se k němu zase obrátilo štěstí.

Povíme to krátce: Kořen zapůsobil; Toníček, včera ještě rozpalený horečkou a na smrt nemocný, byl druhého rána jako vyměněný. Horečka byla pryč, oči se rozjasnily, studený pot z čela ten tam. To ale byl teprve začátek! Od té doby to spělo u Dolních Krausů v Rokytne stále k lepšímu, a nebyl to jenom účinek toho sta tolarů, které si Krause vypůjčil. Nad domem a dvorem zase vyšla šťastná hvězda; požehnání Páně se po těžkých zkouškách vrátilo.

Hospodářství vzkvétalo, nová koza i nové slepice prospívaly, a děti zrovna tak. A Krausovi sami nepolevili v pracovitosti a pílí, v rozvážnosti i vděčnosti. Od onoho setkání pod Vysokým kolem věděl Krause dobře, či jsou dlužníky; a věděla to i jeho Líza, nebyla přece padlá na hlavu.

Tři roky nejsou dlouhá doba. Krausovi nahospodařili včas nejen těch vypůjčených sto tolarů, nýbrž mnohem víc. V den platby vystoupili, všech pět v nedělním oblečení, na horskou louku nedaleko Vysokého kola. Dolní Krause šel vpředu, v pravé ruce měšec se sto toлары. Přes holé travnaté svahy váł vítr. Nebe nad horami bylo jasné a modré, svět nemohl být krásnější.

„Pane, náš dobrodinče a věřiteli!“ volal Krause. „Tady jsem – a tady je těch sto tolarů, které ti dlužíme!“

Kolem dokola stále jen ticho. Zavolal pána hor podruhé, potřetí. Mariná námaha! Žádné zaskřípání písku, žádný kořenář ani nikdo jiný. Jenom z dálky křik nějakého dravce – a krákání horských kavek ve vzduchu.

Ještě dvakrát zavolal Dolní Krause pána hor, pak se dokonce odvážil a zavolal: „Krakonoši, Rýbrcoule – vezmi si zpátky své peníze!“

A zase nic, jen trávy šuměly ve větru, až tu najednou, co to je – najednou tu plachtilo něco bílého: list papíru. Malý Toník myslel, že je to velký motýl, a utíkal za tím. Chytil ho – a jak to tátovi podržel před nosem, ukázalo se, že je to ten úpis na sto tolarů, který tu Krause před třemi lety podepsal! Teď byl jen křížem krážem přeškrtnutý a dole byla připsaná poznámka: „S díky za zaplacení“ a velké K, které bylo vyzdobeno všeličnými majestátními kudrlinkami a smyčkami.

Dolní Krause z Rokytna nevěděl, co má říci, ale Líza to věděla. „Pojďte, děti!“ zavolala. „Za tu dobrotu pánu hor něco zazpíváme!“ Pak zano- tovala z jedné vody načisto první písničku, která ji napadla:

„Horo, horo, vysoká jsi...“

Zpívala tu starou píseň svým krásným silným hlasem; jedno po dru- hém se děti přidávaly a Dolní Krause, jak to jen dokázal, bručel k tomu bas.

A vítr klouzaje z Vysokého kola dolů nesl píseň dál ke Sněžce v mod- ravé dáli. A tam ji jistě ten, pro koho byla zpívána, poslouchal a rozuměl jí tak, jak byla míněna; jako výraz vděčnosti.

AT' MĚ KOZEL POTRKÁ!

PROSLÝCHÁ SE, že pán Krkonoš tehdy nejen dopomohl zase ku štěstí Krausovým z Rokytna, nýbrž že potrestal za jeho tvrdé srdce i jejich lakomého bratrance: nechal ho tak zchudnout, že se stal žebrákem. Ať už tomu bylo jakkoliv, zacházel krkonošský pán s darebáky a padouchy všeho druhu ne právě jemně. To mimo jiné názorně ukazuje příběh mistra Schnippa z Jelení Hory ve Slezsku. Patřil k cechu krejčovskému a zavdával lidem příčinu, aby si o něm šeptali, že umí šít své zákazníky podle všech pravidel zlodějiny jako nikdo jiný – dokázat se mu to ale prý nedá.

Schnippel byl vyhledávaným krejčím lepších oděvů, ať svatebních nebo slavnostních, ať ze sametu nebo hedvábí, pro šlechtu či zámožnější měšťany. Na co vzal Schnippel míru, co nastříhal a ušil, na to bylo radost pohledět, to se muselo nechat. A ještě k tomu si nepočítal zas tak moc. Na své si ale přesto vždycky přišel. Kdo mu mohl zabránit, aby dal jeden, dva lokty sukna nepozorovaně stranou? I stříbrné prýmký odměřoval bohatě k svému prospěchu, zrovna tak jako zlaté lemy, hedvábnou podšívkou, drahocenné knoflíky či kožešinovou obrubu. A když se zákazník divil, spráskl ruce nad hlavou a lamentoval: „A mě kozel potrká!“ – to byl obrat, kterého rád používal. „Co jen máte, co jen chcete? Všechno je správně provedeno – či mě snad chcete nařknout z podvodu?“

Jeho tovaryš, Franta Zwirnerů, měl oči na pravém místě. Jednoho dne se odvážil mistra Schnippela zeptat, jestli to už s tím, co dává nepozorovaně stranou, nepřehání.

„Řekni to ještě jednou!“ Schnippel popadl do ruky dřevěný loket na odměřování. „To se odvažuješ říci mi do obličeje? Co si myslíš, že jsi, ať mě kozel potrká, a co mi můžeš dokázat?! Zmiz, táhni mi z domu, chlape – jinak tě ještě poženu před soud!“

Tak daleko to Franta Zwirnerů nechtěl nechat dojít. Teď si ale spakoval ranec a chtěl se uklidit domů, na druhou stranu do Úpy, k rodičům. Cestou se k němu přidal starší člověk, který měl údajně také namířeno do Království českého. A jak to tak chodí mezi vandrovníky, dali se spolu do hovoru. Brzy se řeč stočila na krejčího Schnippa v Jelení Hoře a na jeho techtle mechtle.

„A takhle se to má?“ Starý si hladil šedý, místy nazrzlý vous. „Achá tak, a takhle... Tak to se mistr nebude moci příliš divit, když ho jednoho dne vezmeme za slovo...“

Brzy se jejich cesty rozdělily. Franta Zwirnerů sestupoval dolů do Úpy, starý se dal úzkou kamenitou stezkou mezi klečí ke Kozím hřbetům.

Příštího dne časně zrána zaklepal u krejčího Schnippa v městečku Jelení Hora na okno dílny poslíček. „Haló, pane mistře! Posílá mě hospodský od Černého orla, že se u něho ubytoval nějaký cizí pán, který chce s vámi mluvit, ale má málo času, tak to vyřizuje.“

Naproti radnici v Jelení Hoře je hospoda u Černého orla a tam čekal na našeho krejčíka ten cizí pán, podle vystupování a oblečení asi nějaký baron, když ne hrabě. Jestli je prý mistr ochoten mu do čtvrtka ušít parádní kabát? Z nejjemnějšího a nejdrahoccennějšího sukna, límec vykládaný bruselskou krajkou, knoflíky z čistého zlata?

„Jak si ráčí přát!“ Schnippel se horlivě klaněl. „Bude mi nejvyšší ctí nejmilostivějšímu pánovi posloužit...“

„Sukno a ostatní leží tamhle připraveno, na stole u okna. Ať si jen pospíší vzít mi míru – a ať ji nevezme ani příliš úzkou ani příliš velikou.“

„Zajisté, urozený pane! To by bylo, ať mě kozel potrká, poprvé, že bych vzal míru špatně!“

Schnippel zacházel s mírou páskovou i dřevěnou zručně a úslužně: změřil šířku ramen, objem prsou při vdechu i výdechu, vnější i vnitřní délku rukávů při natažení i ohnutí paže – a neopominul ani objem, musíme říci s náležitým respektem, nejmilostivějšího břicha. „Ten dvorský kabát musí být dostatečně široký, avšak nesmí dělat faldy – a musí sedět,

ale neškrtit... Zároveň musí padnout, a sice precizně, aniž by se Milost cítila být v nejmenším tísněna...!“

Míra byla vzata a zapsána. Krejčí se co nejponíženěji ukláněl, a už už pospíchal se sukнем a příslušenstvím do své dílny. Ani tentokrát nedokázal odolat pokušení: během práce ulil stranou, co jen mohl – z látky, z bruselských krajek, také ze stříbrných lemů. Jenom u zlatých knoflíků musel zůstat poctivý, i když mu to přišlo velice zatěžko, protože ty byly jistě spočítané. Ve čtvrtek o jedenácté hodině dopolední se Schnippel s kabátem dostavil k Černému orlovi, kde ho už milostivý pán očekával. „Kdyby si nejmilostivější pán ráčil vyzkoušet svůj kabát...“

Šlechtický kabát padl cizímu pánu jako ulitý: Byl dostatečně široký, avšak nedělal faldy, pěkně seděl, ale neškrtil. „To tedy musím říci, Schnippel, tady udělal kus dobré práce!“

Vznešený pán se s uspokojením prohlížel v zrcadle. Šíře ramen, objem prsou při vzdechu i výdechu, vnější i vnitřní délka rukávů při natažení i ohnutí paže a opomenout nelze ani objem břicha – všechno souhlasilo a padlo zcela přesně.

„A kolik zbylo ze sukna a ostatních věcí, pane mistr?“ „Nic, s dovolením, nezbylo, ani to nejmenší.“ Schnippel zvedal prsty k přísaze. „Ráčila by mě Milost nařknout z podvodu? Všechno, ať mě kozel potrká, je jaksepatří!“

„No dobře – jak pan mistr míní a stvrzuje.“

Cizinec, podle oblečení a vystupování přinejmenším baron, jestli ne hrabě nebo ještě více, se na krejčího podíval zpod svrastělého obočí s opovržením. „Ať se ti tedy stane podle tvých vlastních slov, krejčíku!“

Naráz se cizí pán proměnil v kozla, v takového rozježeného, jeho černá srst zřetelně hrála dozrzava. Oči jako žhnoucí uhlíky, zuby vyceněné, rohy zahnuté: a trkal mistra Schnippla do kříže, do žeber, a především do ctěné – vzal míru a trkl, vzal míru a trkl!

„Pomoc, lidičky, pomoc, pomóóc! On mě utrká!“ Ubohý krejčík křičel a vrískal o pomoc. „Chyťte toho strašného kozla! On má snad vzteklinu!“

Měšťky, měšťané, jejich děti v městečku Jelení Hora nevěřili vlastním očím a uším. Co to jen, proboha, do toho krejčího Schnipppla vjelo, že tak rve a drží se oběma rukama za zadek a divoce poskakuje přes tržní náměstí – a nakonec ho nemůže nic udržet – a už vytancoval Glogovskou branou ven z města!

Měšťky z Jelení Hory, jejich děti, měšťané – jak mohli jen tušit souvislosti mezi řevem o pomoc, zvláštním poskakováním a zmizením Schnipppla, když toho kozla, jehož rohy a rozježenou černou srst hrající dozrava, vůbec neviděli?

My ale, když si vzpomeneme na setkání Franty Zwirnera s oním cizincem a na jejich rozhovor, během něhož rázovali bok po boku přes Krkonoše – my nemáme nejmenší pochybnosti o tom, kdo to asi takovým způsobem poučil krejčíkovu zlodějskou duši o tom, co je to správná míra – a kdo to nepoctivého řemeslníka z Jelení Hory navždy vypudil.

